

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ

5

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντῖνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060 Τ.Κ.570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455 **22-5-2022**

*«...Ἔρχεται ὥρα, καί νῦν ἐστίν,
ὅτε οἱ ἀληθινοί προσκυνηταί
προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ
ἐν Πνεύματι καί Ἀληθείᾳ·
καί γάρ ὁ Πατήρ τοιούτους ζητεῖ
τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν.*

*Πνεῦμα ὁ Θεός
καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν,
ἐν Πνεύματι καί Ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.*

Ἐγὼ εἶμι, ὁ λαλῶν σοι. (Ἰωάν. 5,23-26)

**Ἰδιόμελο τῆς Σαμαρείτιδος
Ἰωάννου Μοναχοῦ**

Ἡ αἰώνια πηγὴ κοντὰ στή φυσικὴ πηγὴ τοῦ νεροῦ:

Ἦχος α΄

Ἐπί τὴν πηγὴν ἐπέστη
ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων

ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ
 τῆς Εὐας ζωγραῖσαι καρπόν!
 Ἡ γάρ Εὐα ἐν ταύτῃ
 ἐξελήλυθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου,
 ἀπάτη τοῦ ὄφeos.
 Ἦγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις
 ἀντλήσαι ὕδωρ.
 Ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ,
 «δός μοι ὕδωρ πιεῖν,
 καὶ γὼ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω Σε!»
Καί εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων
 τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς:
 «Δεῦτε ἴδετε Χριστόν τόν Κύριον,
 τόν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανόν τοῖς ἄστροις

Ὁ τόν κρατῆρα ἔχων
 Σύ πού κρατεῖς τό δοχεῖο
 τῶν ἀκενώτων δωρεῶν
 ἀνεξαντλήτων δωρεῶν
 δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ
 δός μου νερό νά ἀντλήσω
 εἰς ἄφειςιν ἀμαρτιῶν
 καθάρσιο ἀμαρτιῶν
 ὅτι συνέχομαι δίψῃ,
 γιατί μέ καίει ἡ δίψα,
Εὔσπλαγγνε μόνε οἰκτίρμον.
 Εὔσπλαγγνε μόνε οἰκτίρμον.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος.**Ἦχος πλ. δ'.**

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι,
 ἡ Σαμαρεΐτις
 ἐδεάσατο τό τῆς σοφίας ὕδωρ Σε,
 ᾧ ποτισθεῖσα δαψιλῶς,
 βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκληρώσατο
 αἰωνίως ἡ αἰίδιμος.

Ὑδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τό φθαρτόν γύναι,
 τό ζῶν ἀπαντλεῖς, ὃ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.
 Ρίπτουσι τήν σήν Σαμαρεΐτιν εἰς φρέαρ,
 τήν εἰς φρέαρ Σοι συλλαλήσασαν, Λόγε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ**Ἀντίφωνον Α'.****Ἦχος β'. Ψαλμός 65.**

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
 Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ,
 ὁότε δόξαν ἐν αἰνέσει Αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Ε

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν Σοι
 καί ψαλάτωσάν Σοι.

Δόξα. Καί νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Ἀντίφωνον Β΄.**Ἦχος β΄. Ψαλμός 66.**

Ο Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς
καί εὐλογήσαι ἡμᾶς,
ἐπιφάναι τό πρόσωπον Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
καί ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς Σοι, ἀλληλούϊα.

Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῇ τήν ὁδόν Σου
ἐν πᾶσιν ἔδνεσι τό σωτήριόν Σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ ...

Εξομολογησάσθωσάν Σοι λαοί, ὁ Θεός,
ἐξομολογησάσθωσάν Σοι λαοί πάντες.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ ...

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός
καί φοβηθήτωσαν Αὐτόν
πάντα τά πέρατα τῆς γῆς.

Δόξα. Καί νῦν.**Ο** Μονογενῆς Υἱός ...**Ἀντίφωνον Γ΄.****Ἦχος πλ. α΄. Ψαλμός 67**

Αναστήτω ὁ Θεός
καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί Αὐτοῦ
καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου Αὐτοῦ
οἱ μισοῦντες Αὐτόν.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ...

Ως ἐκλείπει καπνός ἐκλιπέτωσαν
ὡς τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν ...

Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ
ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ

3β

καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν ...

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος
ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

7,24

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν ...

Τό Εἰσοδικόν τοῦ Πάσχα

Εν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν,
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς Σοι, ἀλληλουΐα.

Μετά τήν Εἴσοδον:

Ἀπολυτίκια

Τό ἀναστάσιμον. ᾠχος δ΄.

Τό φαιδρόν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα
ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι
αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριάι
καί τήν προγονικήν
ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι,
τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον·
ἐσκύλευται ὁ θάνατος,
ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός,
δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

ᾠχος πλ. δ΄.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς,

Ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς
 διψῶσάν μου τήν ψυχὴν
 τὴν διψασμένη ψυχὴ μου
 εὐσεβείας πότισοννάματα·
 μέ τῆς πίστεως πότισενάματα
 ὅτι πᾶσι, Σωτῆρ, ἐβόησας·
 Σύ Σωτῆρα πού φώναξες σ' ὄλους μας
 ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς Με καί πινέτω.
 ὅποιος διψᾷ, σ' Ἐμέ νά ρθῆ νά ξεδιψάσῃ
 Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς,
 Χριστέ ὁ Θεός, δόξα Σοι.
 ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς,
 Θεέ μας Χριστέ, Σέ δοξάζομε.

Ἀπολυτίκιον τῆς Σαμαρείτιδος
 (26 Φεβρουαρίου)

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.
Τὴν πηγὴν δεξαμένη
 τῆς σοφίας καὶ χάριτος,
 ἐκ χειλέων Κυρίου
 Φωτεινὴ Ἰσαπόστολε,
 νομίμως ἠγωνίσω πανοικεῖ,
 καὶ νέμεις φωτισμὸν παρὰ Θεοῦ,
 τοῖς προστρέχουσι τῇ σκέπη σου τῇ σεπτῇ,
 καὶ εὐλαβῶς βοῶσί σοι·
 δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν,
 δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι,
 δόξα τῷ χορηγούντι διὰ σοῦ,
 χάριν ἡμῖν καὶ ἔλεος.

Τὰ ἀπολυτίκια τοῦ Ναοῦ. (Θ. Λειτ. σελ. 88)

Κοντάκιον.

Ποίημα Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ.

ᾠχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες, Ἀθάνατε,
 ἀλλὰ τοῦ ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν·
 καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός,
 γυναιξί Μυροφόροις
 φθεγξάμενος, χαίρετε!
 καὶ τοῖς Σοῖς Ἀποστόλοις
 εἰρήνην δωρούμενος,
 ὁ τοῖς πεσοῦσι
 παρέχων ἀνάστασιν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. ᾠχος δ'. Ψαλμός 103.

Ως ἐμεγαλύνθη τά ἔργα Σου Κύριε
 πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

7

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

2

**Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
 τό ἀνάγνωσμα. 11,19-30.**

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις,
 Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες
 19 διασπαρέντες οἱ Ἀπόστολοι
 ἀπό τῆς θλίψεως
 τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ
 διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου
 καὶ Ἀντιοχείας,
 μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον
 εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις.

διασκορπίστηκαν οί Ἀπόστολοι ἀπό τά Ἱεροσόλυμα ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ πού ἀκολούθησε τό λιθοβολισμό τοῦ Στεφάνου, ἔφτασαν ὡς τή Φοινίκη, τήν Κύπρο καί τήν Ἀντιόχεια. Σέ κανέναν ὅμως δέν κήρυτταν γιά τό Χριστό παρά μόνο στούς Ἰουδαίους.

20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καί Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τόν Κύριον Ἰησοῦν.

Ἀνάμεσά τους ἦταν καί μερικοί Κύπριοι καί Κυρηναῖοι πού ἦρθαν στήν Ἀντιόχεια καί κήρυτταν στούς ἑλληνόφωνους Ἰουδαίους τό χαρμόσυνο μήνυμα ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος.

21 Καί ἦν χεῖρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τόν Κύριον.

Ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου ἦταν μαζί τους καί μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων πίστεψε καί ἐπέστρεψε στό Θεό.

Ἦκούσθη δέ ὁ λόγος

22 εἰς τά ὄτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν καί ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας·

Ἀκούστηκε λοιπόν αὐτός ὁ λόγος στά αὐτιά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων·

ἔτσι ἔστειλαν τό Βαρνάβα νά πάη στήν
Ἄντιόχεια.

ὅς παραγενόμενος

23 **καί ἰδὼν τήν χάριν τοῦ Θεοῦ
ἐχάρη καί παρεκάλει πάντας
τῇ προθέσει τῆς καρδίας
προσμένειν τῷ Κυρίῳ,**

24 **ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθός
καί πλήρης Πνεύματος Ἁγίου
καί πίστεως·**

καί προσετέθη ὄχλος ἱκανός τῷ Κυρίῳ.

Αὐτός ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ καί ἶδε τό ἔργο
τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ,
χάρηκε καί τοὺς συμβούλευε ὅλους νά
μένουν πιστοί καί ἀφοσιωμένοι στόν
Κύριο μέ ὅλη τήν καρδιά τους,
γιατί ἦταν ἀνθρωπος ἀγαθός καί
γεμᾶτος Ἅγιο Πνεῦμα καί πίστη.

Ἔτσι, πολὺς κόσμος προστέθηκε σ' αὐτούς
πού πίστεψαν στόν Κύριο.

25 **Ἐξῆλθε δέ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας
ἀναζητῆσαι Σαῦλον**

26 **καί εὐρών αὐτόν
ἤγαγεν αὐτόν εἰς Ἄντιόχειαν.**

Ἵστερα ὁ Βαρνάβας πῆγε στήν Ταρσό, γιά
νά ἀναζητήσει τό Σαῦλο.

Κι ὅταν τόν βρῆκε, τόν ἔφερε στήν
Ἄντιόχεια.

Ἐγένετο δέ αὐτούς ἐνιαυτόν ὅλον
συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
καί διδάξαι ὄχλον ἱκανόν,
χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἄντιοχείᾳ

τούς μαθητάς Χριστιανούς.

Ἐκεῖ συμμετεῖχαν στίς συνάξεις τῆς
Ἐκκλησίας γιά ἕναν ὀλόκληρο χρόνο καί
δίδαξαν πολύν κόσμο.

Ἐπίσης στήν Ἀντιόχεια γιά πρώτη φορά
ὀνομάστηκαν οἱ Μαθητές τοῦ Ἰησοῦ
"Χριστιανοί".

27 Ἐν ταύταις δέ ταῖς ἡμέραις
κατήλθον ἀπό Ἱεροσολύμων
προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν·

Ἐκείνες λοιπόν τίς ἡμέρες κατέβηκαν ἀπό
τά Ἱεροσόλυμα προφῆτες στήν Ἀντιόχεια.

28 ἀναστάς δέ εἷς ἐξ αὐτῶν

ὀνόματι Ἄγαθος

ἐσήμανε διά τοῦ Πνεύματος

λιμόν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι

ἐφ' ὅλην τήν οἰκουμένην·

ὅστις καί ἐγένετο ἐπί Κλαυδίου Καίσαρος.

Ἐνας ἀπ' αὐτούς, πού τόν ἔλεγαν Ἄγαθο,

σηκώθηκε καί προανάγγειλε μέ τό

φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι θά

πέση σ' ὅλη τήν οἰκουμένη μεγάλη πείνα,

πραῖγμα πού ἔγινε ὅταν αὐτοκράτορας

ἦταν ὁ Κλαύδιος.

29 Τῶν δέ μαθητῶν καθώς ηὑπορεῖτό τις,

ὤρισαν ἕκαστος αὐτῶν

εἰς διακονίαν πέμψαι

τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς·

Οἱ Μαθητές ἀποφάσισαν νά στείλουν

βοήθεια στούς ἀδελφούς πού κατοικοῦσαν

στήν Ἰουδαία, ὅσα μπορούσε ὁ καθένας.

30 ὁ καὶ ἐποίησαν
ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους
διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Αὐτό κι ἔκαναν· ἔστειλαν τή βοήθειά τους
στοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἱεροσολύμων μέ
τό Βαρνάβα καὶ τό Σαῦλο.

**ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΑΝΑΛΥΣΗ - ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑ**

Ὁ διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐνοεῖ τό
ιεραποστολικό ἔργο της καὶ ἐξαπλώνει στὸν
κόσμο τή φλόγα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἡ πορεία
τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς τὴν οἰκουμένη ἀρχίζει!

Στίχοι 19-21.

Ὁ διασκορπισμὸς τῶν διωκωμένων Χριστιανῶν
ἐξακοντίζει τὴν ιεραποστολική φλόγα μα-
κρὰ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Τό μαρτύριο τοῦ Στεφάνου διασκορπίζει τοὺς
Ἀποστόλους ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔτσι τό κή-
ρυγμα φτάνει ἕως τῆ Φοινίκη, τὴν Κύπρο, τὴν
Ἀντιόχεια.

Οἱ Ἀπόστολοι κηρύττουν μόνο πρὸς
Ἰουδαίους καὶ τοὺς καλοῦν νά ἔλθουν κοντά
στό Χριστό. Στὴν Ἀντιόχεια ὅμως ἄνδρες ἀπὸ
τὴν Κύπρο καὶ τὴν Κυρήνη ἐκτείνουν τό κή-
ρυγμα καὶ πρὸς τοὺς Ἑλληνιστές!

Στίχοι 22-26.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων πληροφορη-
θεῖσα τὰ συμβάντα, στέλνει τὸν Βαρνάβα στὴν
Ἀντιόχεια νά δῆ τί γίνεται. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Βαρνά-
βας πηγαίνει ὡς τὴν Ταρσό καὶ φέρνει τὸν
Σαῦλο στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου ἐργάζονται μαζὶ
στὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Στίχοι 27-31.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας στέλνει μέ τούς ἀποστόλους Βαρνάβα καί Σαῦλο τή βοήθειά της πρὸς τούς χριστιανούς τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπαληθεύοντας μέ τήν ἀγάπη της τήν ἐνότητά των κατὰ διαφόρους τόπους μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἀπόστολοι πρωτοστατοῦν καί στήν κάλυψη τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν καί μετὰ τήν ἐκλογή τῶν ἑπτὰ Διακόνων.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος δ'. Ψαλμός 44.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ωραῖος κάλλει

παρά τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων,

ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί Σου·

διὰ τοῦτο εὐλόγησέ Σε ὁ Θεός εἰς τόν αἰῶνα.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Περίζωσαι τήν βροφαίαν Σου

ἐπὶ τόν μηρόν Σου, Δυνατέ,

τῆ ὠραιότητί Σου καί τῷ κάλλει Σου.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην 4,5-42.

Ἡ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
ΜΕ ΤΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ**Τ**ῷ καιρῷ ἐκείνῳ,

Ἐκεῖνο τόν καιρό

ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς

5 εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας,

λεγομένην Συχάρ,

πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ
 Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ·
 ἦν δέ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ.

ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς σέ μιά πόλη τῆς
 Σαμάρειας πού λεγόταν Συχάρ, κοντά στό
 χωράφι πού εἶχε δώσει ὁ Ἰακώβ στό γιό
 του τόν Ἰωσήφ. Ἐκεῖ βρισκόταν τό πηγάδι
 τοῦ Ἰακώβ.

- 6 Ὁ οὖν Ἰησοῦς
 κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας,
 ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ·
 ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη.

Ὁ Ἰησοῦς κουρασμένος ἀπό τὴν
 πεζοπορία, κάθισε κοντά στό πηγάδι·
 ἦταν περίπου ἡ ἕκτη ὥρα, δηλαδή
 μεσημέρι.

- 7 Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας
 ἀντλήσαι ὕδωρ.
 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
 - Δός Μοι πιεῖν.

Ἔρχεται τότε μιά γυναίκα ἀπό τῆ
 Σαμάρεια νά βγάλῃ νερό. Ὁ Ἰησοῦς τῆς
 λέει: Δός Μοι νά πιῶ

- 8 Οἱ γάρ Μαθηταὶ Αὐτοῦ
 ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν,
 ἵνα τροφάς ἀγοράσωσι.

Διότι οἱ Μαθητὲς Του εἶχαν φύγει στὴν
 πόλη γιὰ νά ἀγοράσουν τρόφιμα.

- 9 Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις·
 - Πῶς Σὺ Ἰουδαῖος ὢν,
 παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς,

οὔσης γυναικός Σαμαρείτιδος;
 Οὐ γάρ συγχρῶνται
 Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις.

Λέει λοιπόν σ' Αὐτόν ἡ Σαμαρείτισσα
 γυναίκα: Πῶς ἔσὺ πού εἶσαι Ἰουδαῖος
 ζητᾶς ἀπό μένα νά Σοῦ δώσω νά πιῆς
 νερό, πού εἶμαι Σαμαρείτισσα; Ἄφου οἱ
 Ἰουδαῖοι δέν ἐπικοινωνοῦν μέ τούς
 Σαμαρεῖτες.

- 10 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καί εἶπεν αὐτῇ·
 - Εἰ ἤδεις τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ
 καί τίς ἐστίν ὁ λέγων σοι,
 δός Μοι πιεῖν,
 σύ ἂν ἤτησας Αὐτόν
 καί ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε:

Ἄν γνώριζες τή δωρεά τοῦ Θεοῦ καί ποιός
 εἶναι Αὐτός πού σοῦ λέει «Δῶσ' μου νά
 πιῶ», ἐσύ θά Τοῦ ζητοῦσες (τή δωρεά τοῦ
 Θεοῦ) καί θά σοῦ ἔδινε ζωντανό νερό.

- 11 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·
 - Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις,
 καί τό φρέαρ ἐστί βαθύ·
 πόθεν οὖν ἔχεις τό ὕδωρ τό ζῶν;
 Μή Σύ μεῖζων εἶ

- 12 τοῦ πατρός ἡμῶν Ἰακώβ,
 ὅς ἔδωκεν ἡμῖν τό φρέαρ
 καί αὐτός ἐξ αὐτοῦ ἔπιε
 καί οἱ υἱοί αὐτοῦ
 καί τά θρέμματα αὐτοῦ;

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα:

Κύριε, Ἐσύ δέν ἔχεις οὔτε κἄν κουβᾶ καί τό πηγᾶδι εἶναι βαθύ. Ἀπό ποῦ λοιπόν ἔχεις τό τρεχούμενο νερό; Μήπως εἶσαι ἄνωτερος ἀπό τόν προπάτορά μας Ἰακώβ, πού μᾶς χάρισε αὐτό τό πηγᾶδι ἀπό τό ὅποιο ἤπια ὁ ἴδιος καί οἱ γιοί του καί τά ζωντανά του;

13 **Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καί εἶπεν αὐτῇ·**
- Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου
διψήσει πάλιν·

14 **ὅς δ' ἂν πίνη ἐκ τοῦ ὕδατος,**
οὗ Ἐγὼ δώσω αὐτῷ
οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα,
ἀλλά τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ,
γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος
ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε: Ὅποιος πίνει ἀπ' αὐτό τό νερό θά διψᾷ πάλιν· ὅποιος ὅμως πιῇ ἀπό τό νερό πού θά τοῦ δώσω Ἐγὼ δέ θά διψᾷ ποτέ, ἀλλά τό νερό πού θά τοῦ δώσω θά γίνῃ μέσα του μιά πηγὴ πού θά ἀναβλύζῃ νερό ζωῆς αἰώνιας.

15 **Λέγει πρὸς Αὐτόν ἡ γυνή·**
- Κύριε, δός μοι τοῦτο τό ὕδωρ,
ἵνα μή διψῶ,
μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα: Κύριε, δῶσ' μου τό νερό αὐτό γιὰ νά μή διψῶ καί οὔτε νά ἔρχομαι ὡς ἐδῶ γιὰ νά τό παίρνω.

16 **Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·**
- Ὑπαγε φώνησον τόν ἄνδρα σου,

καί ἐλθέ ἐνθάδε.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε: Πήγαινε νά
φωνάξης τόν ἄντρα σου κι ἔλα ἐδῶ.

17 Ἀπεκρίθη ἡ γυνή καί εἶπεν·

- Οὐκ ἔχω ἄνδρα.

Ἡ γυναίκα ἀπάντησε καί εἶπε:

Δέν ἔχω ἄντρα.

18 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·

- Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω·

πέντε γάρ ἄνδρας ἔσχεις

καί νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνήρ·

τοῦτο ἀληθές εἶρηκας.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει: Σωστά εἶπες δέν ἔχω
ἄντρα· γιατί πέντε ἄντρες πῆρες, κι αὐτός
πού μαζί του τώρα ζεῖς δέν εἶναι ἄντρας
σου· αὐτό πού εἶπες εἶναι ἀλήθεια.

19 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·

- Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ Σὺ.

20 Οἱ πατέρες ἡμῶν

ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν·

καί ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις

ἐστίν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα:

Κύριε, βλέπω ὅτι Ἐσὺ εἶσαι προφήτης.

Οἱ προπάτορές μας λάτρεψαν τό Θεό σ'

αὐτό τό βουνό· ἐσεῖς ὅμως λέτε ὅτι στά

Ἱεροσόλυμα θρίσκειται ὁ τόπος ὅπου

πρέπει κανεῖς νά Τόν λατρεύει.

21 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·

- Γύναι, πιστευσόν Μοι,

ὅτι ἔρχεται ὥρα

ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ
οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις
προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ.

Τῆς λείει τότε ὁ Ἰησοῦς: Πίστεψέ Με
γυναίκα! Εἶναι κοντά ὁ καιρὸς πού οὔτε σ'
αὐτό τό θουνό οὔτε στά Ἱεροσόλυμα θά
λατρεύετε τόν Πατέρα.

22 Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἶδατε,
ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἶδαμεν
ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν.

Ἔσεῖς οἱ Σαμαρεῖτες λατρεύετε αὐτό πού
δέν ξέρετε ἐμεῖς ὅμως λατρεύουμε αὐτό
πού ξέρουμε γιατί ἡ σωτηρία ἔρχεται
στόν κόσμον ἀπό τούς Ἰουδαίους.

23 Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καί νῦν ἐστίν,
ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ
προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ
ἐν Πνεύματι καί Ἀληθείᾳ·
καί γάρ ὁ Πατήρ τοιούτους ζητεῖ
τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν.

Εἶναι ὅμως κοντά ὁ καιρὸς, ἦρθε κιόλας,
πού οἱ ἀληθινοὶ προσκυνητές θά
λατρέψουν τόν Πατέρα μέ τό Πνεῦμα καί
τήν Ἀλήθεια¹, γιατί ἔτσι τούς θέλει ὁ
Πατέρας αὐτούς πού Τόν λατρεύουν.

24 Πνεῦμα ὁ Θεός
καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν,

¹ Ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός εἶναι ἡ Ὁδὸς
καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή: «Ὁ Λόγος ὁ Σὸς Πάτερ,
ἀλήθεια ἐστίν.»

ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ
θεῖ προσκυνεῖν.

Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεός.

Κι αὐτοὶ πού Τόν λατρεύουν πρέπει νά

Τόν λατρεύουν **πνευματικά καὶ ἀληθινά.**

25 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή:

- Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται,

ὁ λεγόμενος Χριστός:

ὅταν ἔλθῃ Ἐκεῖνος,

ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα.

Τοῦ λέει τότε ἡ γυναίκα: Ἐέρω ὅτι θά

ἔρθῃ ὁ Μεσσίας, δηλαδή ὁ Χριστός: ὅταν

ἔρθῃ Ἐκεῖνος θά μᾶς τά ἐξηγήσῃ ὅλα.

26 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς:

- Ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς:

Ἐγώ πού σοῦ μιλάω εἰμαι ὁ Χριστός!

27 Καί ἐπί τοῦτω

ἦλθον οἱ Μαθηταί Αὐτοῦ

καί ἐθαύμασαν

ὅτι μετὰ γυναικός ἐλάλει:

οὐδεὶς μέντοι εἶπε:

Τί ζητεῖς ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

Ἐκεῖνη τή στιγμή ἦρθαν οἱ Μαθητές

Του κι ἀποροῦσαν πού συνομιλοῦσε μέ

γυναίκα. Βέβαια, κανεὶς δέν εἶπε «τί

συζητᾶς», ἢ «γιατί μιλάς μαζί της;»

28 Ἀφῆκεν οὖν τήν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνή

καί ἀπῆλθεν εἰς τήν πόλιν

καί λέγει τοῖς ἀνθρώποις:

29 - Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον,

ὅς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα·
μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

Τότε ἡ γυναίκα ἄφησε τή στάμνα της,
πῆγε στήν πόλη κι ἄρχισε νά λέη στόν
κόσμο: Ἐλάτε νά δῆτε ἕναν ἄνθρωπο, πού
μου εἶπε ὅλα ὅσα ἔχω κάνει στή ζωή μου·
μήπως εἶναι Αὐτός ὁ Μεσσίας;

30 Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως
καί ἤρχοντο πρός Αὐτόν.

Βγήκαν λοιπόν ἀπό τήν πόλη κι
ἔρχονταν σ' Αὐτόν.

31 Ἐν δέ τῷ μεταξύ, ἡρώτων Αὐτόν
οἱ Μαθηταί Αὐτοῦ, λέγοντες·
- **Ραββί, φάγε.**

Στό μεταξύ οἱ Μαθητές Του Τόν
παρακαλοῦσαν κι ἔλεγαν:
Διδάσκαλε, φάε κάτι.

32 Ὁ δέ εἶπεν αὐτοῖς·
- Ἐγὼ βρωσίν ἔχω φαγεῖν,
ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

Αὐτός ὁμως τούς ἀπάντησε:
Ἐγὼ ἔχω νά φάω τροφή πού ἐσεῖς δέν τήν
ξέρετε.

33 Ἐλεγον οὖν οἱ Μαθηταί πρός ἀλλήλους·
Μή τις ἦνεγκεν Αὐτῷ φαγεῖν;

Κι οἱ Μαθητές ἔλεγαν μεταξύ τους:
Μήπως Τοῦ ἔφερε κανεῖς νά φάη;

34 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

- Ἐμὸν βρωμά ἐστιν,
ἵνα ποιῶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός Με
καί τελειώσω Αὐτοῦ τό ἔργον.

Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς τούς εἶπε:
 Δικὴ Μου τροφή εἶναι νά ἐκτελῶ τό
 θέλημα Ἐκείνου πού Μέ ἔστειλε
 καί νά τελειώσω τό ἔργο Του.

- 35 **Οὐχ ὑμεῖς λέγετε,
 ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι
 καί ὁ θερισμός ἔρχεται;**
 Δέν εἶστε ἐσεῖς πού λέτε ὅτι "τέσσερις
 μῆνες ἀκόμη καί ὁ θερισμός φτάνει;"
**Ἴδού, λέγω ὑμῖν,
 ἐπάρατε τούς ὀφθαλμούς ὑμῶν
 καί θεάσασθε τὰς χώρας,
 ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμόν ἤδη.**
- 36 **Καί ὁ θερίζων μισθόν λαμβάνει
 καί συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον,
 ἵνα καί ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ
 καί ὁ θερίζων.**

Νά! σὰς λέω, σηκῶστε τὰ μάτια σας καί
 κοιτᾶξτε τὰ χωράφια.

Ἀσπροκοποῦν ἀπὸ τὰ στάχυα τὰ ὄριμα,
 ἔτοιμα κιόλας γιὰ τό θερισμό.

Κι αὐτός πού θερδίζει παίρνει τὴν ἀμοιβή
 του καί μαζεύει καρπὸ γιὰ τὴν αἰώνια
 ζωή, ἔτσι ὥστε μαζί νά χαίρωνται κι
 αὐτός πού σπέρνει κι αὐτός πού θερίζει.

- 37 **Ἐν γάρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστίν
 ὁ ἀληθινός,
 ὅτι ἄλλος ἐστίν ὁ σπείρων
 καί ἄλλος ὁ θερίζων.**

Διότι αυτό είναι πού λέει ἡ παροιμία, ὅτι
"ἄλλος εἶναι αὐτός πού σπέρνει κι ἄλλος
αὐτός πού θερίζει".

- 38 Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν,
ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε·
ἄλλοι κεκοπιάκασι
καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν
εὐσεληλύθατε.

Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νά θερίσετε, αὐτό γιὰ
τό ὁποῖο ἐσεῖς δέν κοπιάσατε· ἄλλοι
μόχθησαν κι ἐσεῖς μπήκατε ἐκεῖ νά
θερίσετε τό δικό τους κόπο.

- 39 Ἐκ δέ τῆς πόλεως ἐκεῖνης
πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν
ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν,
διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς μαρτυρούσης
ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα.

Ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκεῖνη πολλοὶ ἀπὸ τοὺς
Σαμαρεῖτες πίστεψαν σ' Αὐτόν ἀπὸ τὰ
λόγια τῆς γυναίκας πού βεβαίωνε ὅτι:
"Μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔχω κάνει".

- 40 Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτόν
οἱ Σαμαρεῖται,
ἠρώτων Αὐτόν μείναι παρ' αὐτοῖς·
καὶ ἔμειναν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

- 41 Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν
διὰ τὸν λόγον Αὐτοῦ.

Ὅταν λοιπὸν ἔφτασαν κοντά Του οἱ
Σαμαρεῖτες Τὸν παρακαλοῦσαν νά μείνη
μαζί τους· κι ἔμειναν ἐκεῖ δύο μέρες.

Ἔτσι πολλοί περισσότεροι πίστεψαν
ἀκούγοντας τὰ λόγια Του.

42 Τῇ τε γυναικί ἔλεγον·

-Ὅτι οὐκέτι διά τήν σήν λαλιάν
πιστεύομεν·

αὐτοί γάρ ἀκηκόαμεν καί οἶδαμεν

ὅτι Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς

ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Καί στή γυναίκα ἔλεγον ὅτι:

δέν πιστεύομε τώρα πιά ἐπειδή ἀκούσαμε

τή μαρτυρία σου, ἀλλά γιατί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι

Τόν ἀκούσαμε καί μάθαμε ὅτι Αὐτός

εἶναι ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ

ΜΕ ΤΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΦΩΤΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ

Ἡ διήγηση τῆς συναντήσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τή Σαμαρείτισσα, πού περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στό κεφάλαιο 4 τοῦ Εὐαγγελίου του, εἶναι ἓνα περιστατικό πού χαρακτηρίζει καί ἐρμηνεύει τήν ὅλη κάθοδο τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους καί τό στόχο τῆς ἐπισκέψεως καί τοῦ ἔργου Του. Ἦλθε «νά ἀναζητήση καί σώση τό ἀπολωλός». Ἡ παραβολή τοῦ ἀπολωλός προβάτου (Ματθ. 18,11-14), τῆς ἀπολλωμένης δραχμῆς (Λουκ. 15, 8-10), ἡ ἀναζήτηση τοῦ Ζακχαίου τοῦ Ἀρχιτελώνη (Λουκ. 19, 1-10), τοῦ Ματαίου τοῦ τελώνη (Ματθ. 9, 1-10) καί

ἄλλα ἐπεξηγοῦν καί ἀναλύουν πλευρές τοῦ ἴδιου βασικοῦ θέματος τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἄλλως τε καί τό κύριο καί οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς ὅλης ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ!

Τό περιστατικό τῆς συναντήσεως τοῦ Χριστοῦ μέ τή Σαμαρείτισσα καί ἡ θεολογική συζήτηση πού κάνει μαζί της χρησιμοποιεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία ὡς φωτιστική κατήχηση, γιά νά φανερώσῃ σ' αὐτούς πού βαπτίστηκαν - «φωτίστηκαν» - τή νύχτα τοῦ Πάσχα:

1^{ον} ὅτι κατὰ τό βάπτισμά τους, τούς συνάντησε καί ἀποκαλύφθηκε καί σ' αὐτούς προσωπικά ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτῆρας, ὅπως ἀκριβῶς συνάντησε καί τή Σαμαρείτισσα δίπλα στό πηγάδι τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, δηλαδή στήν πηγὴ τῆς Ἀλήθειας τῆς πίστεως, πού μᾶς κληροδότησαν οἱ Πατέρες.

2^{ον} πόσο ἀπλᾶ καί φυσικά μποροῦν νά ἐργαστοῦν καί αὐτοί τό ἱεραποστολικό τους χρέος πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἡ ἔννοια τοῦ Βαπτίσματος μας: Μᾶς ἐνσωμάτωσε, μᾶς ἐνέταξε στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ τήν Ἐκκλησία! Μᾶς ἔφερε σέ προσωπική συνάντηση, ἔνωση καί κοινωνία μέ τόν ἀπεσταλμένο ἀπό τό Θεό Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἡ αὐτοαποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ στή Σαμαρείτισσα εἶναι τό κορύφωμα τῆς ἀποκαλύψεως, ἡ τελείωση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ὁ Χριστός α) ὡς Ἀλήθεια, Σοφία, Διδασκαλία καί β) ὡς Ζωή, Χάρις καί Δύναμις εἶναι τό ζωντανό νερό πού χαρίζει τήν ἀθανασία στόν ἀνδρωπο.

Ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει στή Σαμαρείτισσα τήν ἀλήθεια γιά τό Θεό καί τή λατρεία πού τοῦ ὀφείλομε

Τί εἶναι ὁ Θεός.

Ποιός εἶναι ὁ τόπος στόν ὁποῖο μπορούμε νά τόν λατρεύουμε, ἀλλά καί μέ ποιό τρόπο!

Ποιό εἶναι τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ «ἐν Πνεύματι καί Ἀληθείᾳ» λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μιᾶ εἰδική μυστηριακή ἐκφραση, πού ὑποκρύπτει τό μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Ἕνας Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα, εἶναι Πνεῦμα καί μόνο μέ τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, («ἐν Πνεύματι»), τό ὁποῖο τόν ἐνώνει διά τοῦ Βαπτίσματος μέ τήν «Ἀλήθεια», πού εἶναι ὁ Χριστός, μπορούν νά τόν λατρεύουν οἱ ἄνθρωποι. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐνώνει τόν ἄνθρωπο πού πιστεύει διά τοῦ βαπτίσματος μέ τόν Χριστό, στό Σῶμα Του, τήν Ἐκκλησία – Νύμφη Του – καί ὁ Χριστός – Νυμφίος προσάγει τό σύνολο τῶν πιστῶν, τά μέλη τοῦ σώματος Του, τήν Ἐκκλησία – Νύμφη Του – στόν Πατέρα. Ἐτσι ἀποκαθίστανται, ἐπανάγονται οἱ ἄνθρωποι στήν ἀρχική τους πατρίδα κοντά στό Θεό, εἰσάγονται στήν κοινωνία τῆς Ἁγίας Τριάδος καί βιώνεται ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀπό τήν ὥρα τοῦ Βαπτίσματός τους. Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι τό μέγα Δεῖπνο τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, στό ὁποῖο μετέχουν οἱ βαπτισθέντες πιστοί ἀπό τόν παρόντα κόσμος, προγευόμενοι τήν οὐράνια μακαριότητα πού θά ἀπολαύσουν πλήρως κατά τή Δευτέρα παρουσία καί τή Μέλλουσα Κρίση! Ἀποτελεῖ τό μυστήριο τῶν μυστηρίων, τή λογική καί αἰώνια

λατρεία, τήν ὁποία προσφέρει ἡ Ἐκκλησία, ὁ Νέος Λαός τοῦ Θεοῦ στήν στήν Ἁγία Τριάδα, καί εἶναι ἡ ἀνταύγεια τῆς ἐπουράνιας λατρείας πού ἱερουργεῖται στούς οὐρανοῦς ἀπό τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους. «Ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς!».

Στό Βάπτισμα ὁ ἄνθρωπος - ὅπως ἡ Σαμαρείτισσα δίπλα στό πηγάδι καί ὅπως ὁ παράλυτος τῆς προβατικῆς κολυμβήθρας - συναντᾶται προσωπικά μέ τόν Ἰδιο τόν Σωτήρα καί ἀποκτᾶ προσωπική γεύση καί ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ του, λούζεται, καθαίρεται καί ἀναγεννᾶται! Καί καθαρός μέ τούς Ἁγίους μπορεῖ νά λατρεύῃ τό Θεό καί νά κοινωνῇ, νά συμμετέχη στά ἀγαθά τῆς Βασιλείας Του.

Ἄν ὅμως ὁ χριστιανός πού βαφτίστηκε πέση ξανά στήν ἁμαρτία καί κάποια στιγμή ἀργότερα μετανοήσῃ καί θελήσῃ νά ἐπιστρέψῃ, τό μέν Βάπτισμα δέν ἐπαναλαμβάνεται, γιατί εἶναι ἀνεπανάλειπτο μυστήριο, ὑπάρχει ὅμως ἕνα «Δεύτερο Βάπτισμα», ἡ Μετάνοια καί ἡ Ἐξομολόγησις.

Ὁ Χριστός ἔδωκε στούς Ἁγίους Ἀποστόλους Του καί δι' αὐτῶν στούς διαδόχους των τούς Ἱερωμένους, τήν ἐξουσία τῆς ἀφέσεως, «τό δεσμεῖν τε καί λύειν τά τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα». Στό μυστήριο τῆς μετάνοιας ὁ Χριστιανός λούζεται, καθαίρεται, ἀγιάζεται καί ἀποκαθίσταται στή θέση του στήν Ἐκκλησία καί τή σχέση του μέ τό Θεό γιά νά ἀρχίσῃ πάλι τήν καίνουρία ζωή τοῦ Χριστοῦ!

Δεύτερο βάπτισμα εἶναι ἡ μετάνοια καί ἐξομολόγησις.

Ὁ Χριστός ἀναζητεῖ συνεχῶς τόν πλανηθέντα ἄνθρωπον, ὡς «Καλός Ποιμὴν» καί τόν

ἐπαναφέρει στήν ασφάλεια καί τή ζωή τῆς Λογικῆς Του Ποίμνης, στήν Ἐκκλησία Του.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, μέ τή διήγηση τῆς συναντήσεως τοῦ Ἰησοῦ μέ τή Σαμαρείτισσα στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, προσφέρει ὡς ὑπόδειγμα ἐργάτου ἱεραποστόλου τόν ἴδιο τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ κατάκοπος ἐκ τῆς διπορείας Ἰησοῦς, ὡς ἐπιδέξιος κηρυγός - ἄλιεύς, στήνεται στό πηγάδι καί περιμένει τό δῆραμά Του, νά τό ἀλιεύση στή σωτηρία, ζητώντας του νά τοῦ δώση νερό νά πιῇ! Προσποιεῖται τόν ζητιάνο καί ζητιανεύει βοήθεια ἀπό τόν ἀνδρωποστόν ὁποῖο θέλει νά προσφέρῃ τή σωτηρία!

«Ὁ Χριστός διδάσκει τόν τρόπο τῆς Ἱεραποστολῆς» (Γρηγόριος Κατσώνης)

«Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν
καί θεάσασθε τὰς χώρας,
ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμόν ἤδη.»
(Ἰωάν. 4,35)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ κύριος καί κατ' ἐξοχήν ἐργάτης, στόν Ὅποιον ὁ Θεός ἀνέθεσε τή σωτηρία τοῦ κόσμου καί Αὐτός δίδει στοὺς Μαθητές Του ὑπόδειγμα ἱεραποστολικῆς προσεγγίσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Πόσο μεγάλο ἔργο μᾶς περιμένει! Κι ὅμως, πόσο ἀπλό τρόπο μᾶς ὑποδεικνύει ὁ Κύριος!

Ἡ ἱεραποστολική μέθοδος πού ὑποδεικνύει ὁ Κύριος στοὺς Ἀποστόλους Του - μὴν τό λησμονοῦμε ποτέ! - εἶναι πορεία πρὸς ἀναζήτηση καί σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ Ἱεραπόστολος πλησιάζει κάθε ἄνθρωπο, χωρίς νά φοβᾶται τό ἁμαρτωλό παρελθόν του. Ἰσα ἴσα μάλιστα, προτιμᾷ αὐτούς πού ἔχουν βεβαρυμένο παρελθόν! Αὐτό ἔπραττε ὁ Ἰησοῦς καί τόν κατηγοροῦσαν οἱ Φαρισαῖοι ὅτι εἶναι «τελωνῶν φίλος καί ἁμαρτωλῶν». Ἡ ἀπάντησή Του πρὸς αὐτούς ἦταν:

«Οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστὶν ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν.

Οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». (Ματθ. 9,12-13)

Ὁ Ἱεραπόστολος πρέπει νά ἀναζητήσῃ καί νά βρῆ τόν ἄνθρωπο, νά τόν πλησιάσῃ, νά τόν βοηθήσῃ νά κατανοήσῃ τήν κατάστασή του καί νά τόν ὀδηγήσῃ στήν αὐτογνωσία, δηλ. τήν ἀναγνώριση τῆς ἔνοχης ἀθλιότητάς του. Ἀπό τό σημεῖο αὐτό θά τόν συνδέσει μέ τόν Ἰατρὸν καί Σωτῆρα, Κύριο Ἰησοῦ Χριστό!

Στόχος τοῦ ἀποστόλου, τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Χριστοῦ γιά νά σώσῃ κάποιον, εἶναι νά τόν ἐνημερώσῃ, νά τόν φωτίσῃ καί νά τόν διαβεβαιώσῃ προσωπικά γιά τήν ἀλήθεια τοῦ μηνύματος πού τοῦ προσφέρει. Νά τόν ἐνώσῃ οὐσιαστικά μέ τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί τήν Ἁγία Τριάδα.

Ὁ Χριστός διδάσκει στοὺς Μαθητές Του τόν τρόπο τῆς ἱεραποστολικῆς ἐργασίας: Πῶς πλησιάζει καί κερδίζει τή Σαμαρείτισσα. Ἡ ἱεραποστολική ἀλιεῖα – τό ψάρεμα τῶν ἀνθρώπων – εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τό δικό μας χρέος - ἡ ἀπόδειξη τῆς ζωντανίας

μας και τῆς ἐνώσεως και κοινωνίας μας μέ τόν Χριστό!

«Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν,
ὁ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν,
ὁ ἐθεασάμεθα και αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν,
περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς·

2 - και ἡ ζωὴ ἐφανερώθη,
και ἐώρακάμεν και μαρτυροῦμεν
και ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον,
ἣτις ἦν πρὸς τόν πατέρα και ἐφανερώθη ἡμῖν· -
3 ὁ ἐώρακάμεν και ἀκηκόαμεν,
ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν,

ἵνα και ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν
και ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα
μετὰ τοῦ Πατρὸς

και μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 και ταῦτα γράφομεν ὑμῖν,
ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ἦ πεπληρωμένη»
(Αἴω. 1, 1-3).

Εἰς τό «Ἐξαιρέτως ...»

Ὁ εἰρμός τῆς θ' ὠδῆς.

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένη
ἀγνή Παρθένε, χαῖρε κ
αἰ πάλιν ἐρῶ· χαῖρε·
ὁ Σός Υἱός ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου
ἡ θεία Πύλη τοῦ φωτός·
ὁ γάρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε,
λάμψας ἡλίου φαιδρότερον
και τούς πιστούς πάντας καταυγάσας,
Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε,
πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε. Ἀλληλούια.

Σκέψεις στήν Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος
Μαρία Χατζῆ, 2011

Ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός Λόγος πού διψᾷ τήν σωτηρία μας, ἀδιαφορεῖ γιά τούς τύπους καί συνομιλεῖ μέ τή Σαμαρείτισσα. «Καί ἦτο ὥρα ἕκτη», ἡ ὥρα πού ἐδιώχθη ἡ Εὐα μέ τόν Ἀδάμ ἀπό τόν Παράδεισο. Στό πρόσωπό τῆς Σαμαρείτισσας πρέπει νά δοῦμε καθένας μας τόν ἑαυτό του χωριστά καί ὅλον τόν κόσμο, τήν ἀμαρτωλή καί πόρνη ἀνθρωπότητα, μέ τήν ἀκατάστατη ζωή πού πότε προσκολλᾶται στό ἕνα, πότε στό ἄλλο, καί τελικά πουθενά δέν ἐπαναπαύεται, γιατί ἐγκατέλειψε ἐξ ἀρχῆς τό σύζυγό της, τόν Κύριο καί Θεό της.

Καί ὅσοι ἀγωνιοῦν καί Τόν προσμένουν καλοπροαίρετα, θά Τόν συναντήσουν – στό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ – στήν κολυμβήθρα καί στό νερό τοῦ Βαπτίσματος. Αὐτοί διαλέγονται μαζί Του, δέχονται τόν ἔλεγχο Του μέ ταπείνωση, μετανοοῦν καί βαφτίζονται. Ὁ Ἰησους εἶναι πού σβήνει τή δίψα τους καί τή λαχτάρα τῶν ψυχῶν τους, μέ τήν προσωπική Του προσέγγιση καί συνάντηση καί ἀποκάλυψή Του στόν καθένα. Σ' αὐτούς ἀποκαλύπτεται: «Εγώ εἰμί ὁ λαλλῶν σοι!» «Εγώ εἶμαι τό ζωντανό νερό». Αὐτός τούς

ἀποκαλύπτει τίς αἰώνιες ἀλήθειες, τὰ θεμέλια τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ κόσμου: «Πνεῦμα ὁ Θεός...»

Κι ὁ Λόγος, τό ζωντανό νερό, φωτίζει καί ξεδιψᾷ, θερμαίνει καί πυρπολεῖ τίς ψυχές, τίς ἀνακαινίζει καί τίς καταρτίζει καί τίς κινεῖ νά μεταδίδουν τή φλόγα τοῦ Εὐαγγελίου στους οἰκείους καί πιοῦ πέρα. «Προσέλθετε πρός Αὐτόν καί φωτίσθητε». Ἡ ἱεραποστολή εἶναι ἔτο ἀποδεικτικό στοιχεῖο τῆς πίστεως (τό φῶς πού πῆρες στό Βάπτισμά σου, μήν τό βάζεις κάτω ἀπό τό μῦθιο).

Καί δέν σταμάτησε ἐδῶ ἡ Σαμαρείτισσα, ὅπως κάνουμε οἱ περισσότεροι, νά ἀδρανοῦμε μετά ἀπό ἓνα στιγμιαῖο καί αὐθόρμητο ἐνθουσιασμό. Ἀλλά ὅλη τῆς ἡ ζωὴ ἦταν διαρκῆς ἱεραποστολή καί μαρτύριο εἰς δόξαν Χριστοῦ.

Ἡ Σαμαρείτισσα ἐγκατέλειψε τήν ὑδρία, ὅταν πῆρε τό νερό τῆς ζωῆς, τό ζωντανό Λόγο, ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καί τὰ φθαρτά, μόνη τῆς, ἐλεύθερα. -Ἔτσι γίνεται - Κι ὁ Χριστός χόρτασε ἀπό τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἀδιαφορῶντας γιά τό φαγητό.

Οἱ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου εἴτε σποριάδες εἶναι, εἴτε θεριστάδες, δουλεύουν ἀκούραστα καί χορταίνουν, ἀμοίβονται, μέ ἔτο μισθό γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων πού ψαρεύουν γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΨΑΛΜΟΣ 41 [42]

«Ὁν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος»

Εἰς τό τέλος· εἰς σύνεσιν τοῖς υἱοῖς Κορέ.

ΟΤΑΝ ΠΙΝΙΩΜΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ

Τό Βιβλικό ἔδαφος τῶν περιστατικῶν κάτω ἀπό τά ὁποῖα συνετέθη ὁ ψαλμός εἶναι τό Β' Βασιλειῶν, κεφ. 15-19.

2 Ὁν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος
ἐπί τάς πηγάς τῶν ὑδάτων,
οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου
πρός Σέ, ὁ Θεός.

Σάν διψασμένη ἔλαφος
πού στίς πηγές προστρέχει
νά ἡρῆ τό γάργαρο νερό
νά πιῆ νά ξεδιψάσῃ
κι ἐμένα ἡ ψυχούλα μου
Σ' ἀποζητᾶ, Θεέ μου.

3 Ἐδίψησε ἡ ψυχὴ μου
πρός τόν Θεόν τόν ζῶντα·
πότε ἤξω καί ὀφθήσομαι
τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;

Σέ τόν ἀληθινό Θεό
διψάει ἡ ψυχὴ μου,
Τόν παντοδύναμο Θεό,
τόν Κύριο τόν ζῶντα!
Πότε θά ῥθῶ νά μέ δεχθῆς,
νά δῶ τό πρόσωπό Σου;

4 Ἐγενήθη τά δάκρυά μου ἐμοί
ἄρτος ἡμέρας καί νυκτός,
ἐν τῷ λέγεσθαί μοι

καθ' ἐκάστην ἡμέραν·

Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεός σου;

Τὰ δάκρυά μου εἶναι τροφή
 γιὰ μένα νύχτα μέρα,
 καθὼς ἀκούω νὰ μοῦ λέν
 «ποῦ εἶναι ὁ Θεός Σου;»

5 Ταῦτα ἐμνήσθην
 καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμέ τὴν ψυχὴν μου,
 ὅτι διελεύσομαι ἐν τόπῳ
 σκηνηῆς θαυμαστῆς
 ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ
 ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως
 καὶ ἐξομολογήσεως
 ἤχου ἐορτάζοντος.

Θυμόμενα τ' ἄλλοτινά
 κι ἔλυωνε ἡ ψυχὴ μου·
 νὰ λιτανεύσω πόθησα
 τὴ θαυμαστὴ σκηνή Σου
 νὰ τρέξω γύρω ἀπ' τό Ναό,
 τόν οἶκο τοῦ Θεοῦ μου,
 μέ πανηγυρισμούς χαρᾶς
 κι ἤχους ἐορτάζόντων.

6 Ἵνατί περίλυπος εἶ ἡ ψυχὴ μου;
 καὶ ἵνατί συνταράσσεις με;

Ἐλπισον ἐπὶ τόν Θεόν,
 ὅτι ἐξομολογήσομαι Αὐτῷ·
 σωτήριον τοῦ προσώπου μου
 ὁ Θεός μου.

Γιατί, ψυχὴ μου, ἀδυμεῖς
 καὶ εἶσαι λυπημένη;

Γιατί πονεῖς τόσο πολύ
 κι ὄλο μέ συνταράσσεις;
 Στήριξε ἐλπίδες στό Θεό!
 Θά Τόν ὑμνήσω πάλι!
 Σωτήρας μου Ἀληθινός
 εἶν' ὁ Θεός, ψυχή μου.

7 **Πρός ἐμαυτόν ἡ ψυχή μου ἐταράχθη·
 διά τοῦτο μνησθήσομαι Σου
 ἐκ γῆς Ἰορδάνου καί Ἑρμωνιείμ,
 ἀπό ὄρους μικροῦ.**

Ἡ ψυχή μου συγκλονίζεται,
 φόβος τή συνταράσσει·
 γι' αὐτό καί στρέφομαι σέ Σέ
 γι' αὐτό καί Σέ θυμοῦμαι.
 Ἀπό τήν ἐξορία μου
 ἐδῶ στοῦ Ἑρμών τά ὕψη,
 στοῦ Ἰορδάνη τίς πηγές
 πού ἔχω καταφύγει.

8 **Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται
 εἰς φωνήν τῶν καταρρακτῶν Σου,
 ἀπό τοὺς καταρράκτες.
 πάντες οἱ μετεωρισμοί Σου
 καί τά κύματά Σου
 ἐπ' ἐμέ διῆλθον.**

Βροντοφωνάζει ἡ μία ἄβυσσος
 κι ἀντιβοᾷ ἡ ἄλλη
 μέ τῶν ὑδάτων τίς βοές
 πού οἱ καταρράκτες χύνουν.

Ἔτσι ὄρμοῦν ἐπάνω μου
 οἱ μετεωρισμοί Σου,
 τά κύματα τῶν πειρασμῶν

πού μέ περικυκλώνουν.

9 Ἡμέρας ἐντελεῖται Κύριος
τό ἔλεος Αὐτοῦ,
καί νυκτός ὡδή αὐτῷ παρ' ἐμοί,
προσευχή τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου.

Κι ὅμως μιά μέρα ὁ Θεός
θά στείλῃ τό ἔλεός Του
κι ἐγώ εὐχαριστῶντας Τον
θά τραγουδῶ ὅλη νύχτα
τήν προσευχή στόν Πλάστη μου,
τόν Κύριο τῆς ζωῆς μου.

10 Ἐρῶ τῷ Θεῷ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ·
Τότε θά λέω στό Θεό:
Σύ εἶσαι ὁ φρουρός μου.

διατί μου ἐπελάθου;
καί ἵνατί σκυθρωπάζων πορεύομαι
ἐν τῷ ἐκθλίβειν τόν ἐχθρόν μου;

Γιατί μέ ἐλησμόνησες
καί σκυθρωπός διαβαίνω
μέσα στήν καταφρόνηση
πού οἱ ἐχθροί μου δείχνουν;

11 Ἐν τῷ καταθλάσθαι τά ὀστᾶ μου
ὠνειδιζόν με οἱ ἐχθροί μου
ἐν τῷ λέγειν αὐτούς μοι
καθ' ἐκάστην ἡμέραν·

Ποῦ ἐστίν ὁ Θεός σου;

Μοῦ τσάκιζαν τά κόκκαλα
καί μέ ἐξευτελίζαν.

Καθημερνά μοῦ φώναζαν
«πού εἶναι ὁ Θεός Σου;»

12 Ἴνατί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου;
καὶ ἵνατί συνταράσσεις με;

Γιατί, ψυχὴ μου, ἀδυμεῖς
καὶ εἶσαι λυπημένη;

Γιατί πονεῖς τόσο πολὺ
κι ὄλο μέ συνταράσσεις;

Ἐλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν,
ὅτι ἐξομολογήσομαι Αὐτῷ·
σωτήριον τοῦ προσώπου μου
καὶ ὁ Θεός μου.

Στήριξε ἐλπίδες στό Θεό!

Θά Τόν ὑμνήσω πάλι!

Σωτήρας μου Ἀληθινός
εἶν' ὁ Θεός, ψυχὴ μου.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Τό Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα «Ο Εὐαγγελιστής Μάρκος» σᾶς ἀπευθύνει πρόσκληση γνωριμίας καί συνεργασίας καί περιμένει τήν ἐπίσκεψή σας.

Τό ἔργο τοῦ Ἰδρύματος στηρίζεται:

στό θέλημα καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ, στήν ἀγάπη καί τήν οικονομική ἐνίσχυση τῶν φίλων του, στήν ἐνεργό συμπαράσταση τῶν συνδρομητῶν καί τῶν συνεργατῶν του. Ὑπέρ αὐτῶν ἀναπέμπονται καθημερινά εὐχαριστήριες εὐχές καί δεήσεις.

Ὅσοι θέλουν νά συνδράμουν, **μποροῦν νά στέλνουν τή συνδρομή ἢ τή δωρεά τους μέ ταχυδρομική ἐπιταγή στή διεύθυνση:**

Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα

«Ο Εὐαγγελιστής Μάρκος»

Τ.Θ. 60060, Τ.Κ. 57001 Θέρμη Θεσσαλονίκης
Μποροῦν ἐπίσης νά κάμουν κατάθεση στους τραπεζικούς λογαριασμούς τοῦ Ἰδρύματος:

στήν Τράπεζα Πειραιῶς:

Ἀρ. Λογαριασμοῦ: 5233-020163-600

ἢ στήν Ἐθνική Τράπεζα: 218/48006215.

Ὁ δωρητής μπορεῖ νά στείλῃ στό Ἰδρυμα ἀντίγραφο τῆς ἀποδείξεως τῆς καταθέσεως στήν Τράπεζα, γιά νά τοῦ ἀποσταλῇ ἢ ἀπόδειξη.